

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ P. L.**, bývajúceho v L.L., **2/ A. E.**, bývajúcej v P., **3/ T. O.**, bývajúcej v K., **4/ J. L.**, bývajúceho v L.L., **5/ M. L.**, bývajúcej v L.L., **6/ F. L.**, bývajúceho v N., **7/ H. N.**, bývajúcej v L., a **8/ J. Z.**, bývajúcej v K., proti žalovanej **M., spol. s r.o. P.**, so sídlom v L.L., zastúpenej P. spol. s r.o. so sídlom v P., **o určenie vlastníctva**, vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 8 C 78/1998, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 16. septembra 2009 sp. zn. 1 Co 362/2005, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Prešov v poradí tretím rozsudkom zo 16. júna 2005 č.k. 8 C 78/1998-341 určil, že žalobcovia 1/ až 8/ sú podielovými spoluvlastníkmi, každý v podiele X.-iny parcely KN č. X. – zastavaná plocha vo výmere X. m², vedenej na LV č. X., kat. úz. L., vytvorenej z parcely KN č. X. v zmysle geometrického plánu znalca Ing. J. B. č. X. z 20. novembra 2001. Zároveň žalovanej uložil povinnosť nahradiť trovy konania štátu vo výške 8 449,30 Sk (280,47 Eur) na účet Okresného súdu Prešov a nahradiť trovy konania žalobcom 1/ až 8/, každému po 58 970,60 Sk (1 957,47 Eur) na účet ich právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že právnym predchodcom žalobcov – Š. L. a jeho manželke H., bol 30. apríla 1948 vydaný Výmer o vlastníctve pôdy Poverenictvom pôdohospodárstva a pozemkovej reformy podľa § 1 ods. 1 nariadenia č. 104/1946 Zb. Právnym predchodcom žalobcov bola takýmto spôsobom pridelená okrem iného aj nehnuteľnosť a to časť parcely mpč. X., graficky označená číslom

X. – roľa o výmere X. m², nachádzajúca sa v kat. úz. L. a pôvodne zapísaná v pozemnoknižnej vložke č. X. kat. úz. L.. Takýto výmer predstavoval verejnú listinu dokazujúcu vlastnícke právo prídelcov k pridelenej časti poľnohospodárskej nehnuteľnosti (§ 1 ods. 2 nariadenia SNR č. 104/1946 Zb.). Podľa znaleckého posudku znalca Ing. J. B. z 26. novembra 2001 pridelená parcela č. X. sa prekrýva s nehnuteľnosťou vo vlastníctve žalovanej zapísanou na LV č. X. a v geometrickom pláne je označená okrem inej aj ako parcela KN – X. – zastavaná plocha o výmere X. m². Z dôvodu, že sporný pozemok je v katastri nehnuteľností okrem v súbore X. KN duplicitne evidovaný aj na listoch vlastníctva v súbore X. KN v prospech žalobcov ako aj žalovanej, je potrebné konštatovať, že na strane žalobcov je daný naliehavý právny záujem na požadovanom určení, tak ako to predpokladá ustanovenie § 80 písm. c/ O.s.p. Z pkn. vl. č. X. kat. úz. L. mal súd preukázané, že parcela mpč. X. v pôvodnej výmere X. m² bola vo vlastníctve A. A. ml., ktorý ju podľa zápisu pod nadobudol spolu s ďalšími nehnuteľnosťami darovacou zmluvou z 2. septembra 1941. Zo spisu vedeného na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 11C 12/1999 mal preukázané, že konfiškačná komisia v sídle býv. ONV P. 26. augusta 1945 rozhodla, že A. A. ml., J. A., M. A. a A. A. st. sú považovaní podľa § 1 ods. 1 písm. b/ nariadenia č. 104/1945 Zb. SNR za osoby m. národnosti. Z toho dôvodu sa pôdohospodársky majetok v rozsahu podľa § 2 cit. nar. patriaci vlastníckym právom aj A. A. ml. považoval za skonfiškovaný ku dňu 1.3.1945. Z obsahu overeného úmrtného listu pripojenom v uvedenom súdnom spise bolo zistené, že A. A. ml. zomrel v B. X. Súd prvého stupňa z uvedeného vyvodil záver, že rozhodnutie konfiškačnej komisie vydané na osobu A. A. ml. je potrebné považovať za také, ako keby nebolo vydané a z toho ani následne vydaný Výmer o vlastníctve pôdy vo vzťahu k časti nehnuteľnosti mpč. X. kat. úz. L. v prospech právnych predchodcov žalobcov nemohol byť účinný. Vydanie Výmeru o vlastníctve pôdy však mohlo u nich nepochybne vyvolať dobrú vieru o tom, že pridelené nehnuteľnosti im vlastnícky patria. O tom svedčí aj skutočnosť, že pridelenú pôdu začali ihneď užívať a nakladali s ňou ako s vlastnou, o čom svedčia dôkazy jednak o platení prídelovej ceny, o poistení majetku, ako aj zápis č. X. o prevzatí živého a mŕtveho inventára Jednotným roľníckym družstvom L. z 31. decembra 1960, teda o združení spornej parcely do družstva, ako aj z výpovedí svedkov vypočutých v konaní. Súd prvého stupňa na základe takto zisteného skutkového stavu uzavrel, že právni predchodcovia žalobcov vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti vydržali. Tieto skutočnosti žalobcovia oznámili aj obci L. doporučeným listom z 23. júna 1994 a vyplývali aj z listu býv. Pozemkového úradu v P. z 2. júla 1993 adresovaného žalovanej. Žalovaná preto nemohla byť

dobromyseľná o tom, že na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej s obcou Ľ. 20. novembra 1996, jej vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti patrí.

Krajský súd v Prešove, na odvolanie žalovanej, v poradí tretím rozsudkom zo 16. septembra 2009 sp. zn. 1 Co 362/2005, po tom, čo pripustil zmenu žaloby podľa písomného podania žalobcov z 1. júna 2009 na určenie, že žalobcovia 1/ až 8/ sú podielovými spoluvlastníkmi každý v X.-ine parc. č. X.X. o výmere X. m² a parc. č. X.X. vo výmere X. m² kat. úz. Ľ., vzniknutých z parciel evidovaných na LV č. X. uvedených v znaleckom posudku č. X. a nepripustil zmenu žaloby podľa písomného podania žalobcov z 1. júna 2009 vo vzťahu k parc. č. X. vo výmere X. m² kat. úz. Ľ. odčlenenej z parciel na LV č. X. uvedenej v znaleckom posudku č. X., zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že určil, že žalobcovia 1/ až 8/ sú podielovými spoluvlastníkmi každý v podiele v X.-ine parc. KN X.X. – zast. plocha vo výmere X. m² a parcely KN X.X. – zast. plocha vo výmere X. m² kat. úz. Ľ., vzniknutých z parciel KN X. a KN X., zapísaných na LV č. X., kat. úz. Ľ., uvedených v znaleckom posudku č. X. znalca Ing. J. B. z 27. apríla 2009. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom náhradu trov konania každému po 3 706,57 Eur k rukám advokáta do troch dní a povinnosť nahradiť trovy konania štátu v sume 280,46 Eur na účet Okresného súdu Prešov a na účet Krajského súdu v Prešove v sume 536,64 Eur, všetko do troch dní. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa sa správnym spôsobom vypracoval s otázkou vydržania ako spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva k prejednávanej nehnuteľnosti právny predchodcami žalobcov, pretože je nepochybné, že títo nehnuteľnosť minimálne od roku 1951 užívali s vedomím, že im vlastnícky patrí na základe vydaného Výmeru o vlastníctve pôdy, pôdu obrábali, splácali prídellovú cenu, poistné dávky a v roku 1960 odovzdali nehnuteľnosť do užívania JRD, čo nemalo vplyv na plynutie vydržacej lehoty. Skutočnosť užívania predmetnej nehnuteľnosti právny predchodcami žalobcov bola preukázaná aj svedeckými výpoveďami. Záver súdu prvého stupňa o nadobudnutí vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti vydržaním podľa zákona č. 141/1950 Zb. je preto správny. Ďalej odvolací súd vo svojom odôvodnení rozsudku uviedol, že na identifikáciu spornej nehnuteľnosti bol v konaní ustanoveným znalcom vypracovaný znalecký posudok č. X., účelom ktorého bolo okrem iného identifikovať pôvodne pridelenú nehnuteľnosť. Znalec zameral časť pôvodnej parcely č. X. zo zápisnice č. X. kat. úz. Ľ. označenej ako parc. č. X. a zistil, že táto je identická s novovytvorenou parcelou v geometrickom pláne označenou ako KN X. – zast. plocha vo výmere X. m² (vytvorenej z parcely KN X.) a s parcelou KN X. – zast. plocha vo výmere X.

m² s tým, že tieto sú vytvorené z pozemkov žalovanej zapísaných na LV č. X., kat. úz. L.. V odvolacom konaní navrhli žalobcovia vykonať doplnenie znaleckého dokazovania v súvislosti s neskôr (v čase po vydaní rozhodnutia súdom prvého stupňa – pozn. dovolacieho súdu) vykonanou obnovou katastrálneho operátu novým mapovaním v katastrálnom území L.. Prílohou znaleckého posudku č. X. vyhotoveného znalcom v konaní, je úradne overený geometrický plán č. X. z 27. apríla 2009 s grafickým označením parcely č. X. z Výmeru o prúdele pôdy č. X. v kat. úz. L.. Podľa nového geometrického plánu, pôvodné parcely sú označené novými parcelnými číslami, a to ako parc. č. KN X.X. – zast. pl. vo výmere X. m², parc. č. KN X. – zast. pl. vo výmere X. m² a parc. č. KN X.X. – zast. pl. vo výmere X. m² s tým, že tieto parcely sú vytvorené z časti parcely s grafickým označením X. z Výmeru o prúdele pôdy č. X. a sú odčlenené z parciel vedených na LV č. X. kat. úz. L., zapísaných vo vlastníctve žalovanej. Žalobcovia v nadväznosti na obsah tohto znaleckého posudku žiadali pripustiť zmenu žalobného návrhu, o ktorej odvolací súd rozhodol spôsobom vo výroku uvedeným a následne podľa § 220 O.s.p. napadnutý rozsudok zmenil a určil, že žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi každý v podiele X.-iny parciel KN X.X. a KN X.X. vzniknutých z parciel KN X. a KN X. zap. na LV č. X. kat. úz. L. uvedených v znaleckom posudku č. X. znalca Ing. J. B. z 27. apríla 2009. Za nedôvodné považoval námietky žalovanej, že žalobcovia mali svoje nároky uplatniť pred príslušným orgánom štátnej správy podľa zákona č. 229/1991 Zb., pretože v konaní nebolo preukázané, že by zo strany štátu došlo k vydaniu právneho aktu smerujúceho voči právnym predchodcom žalobcov, či samotným žalobcom, ktorým by prešlo vlastnícke právo na štát. O náhrade trov konania vo vzťahu k účastníkom rozhodol podľa § 224 ods. 1, 2, § 142 ods. 1 O.s.p. a o trovách konania štátu podľa § 224 ods. 1, 2 a § 148 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalovaná, v ktorom navrhla napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Prípustnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 238 ods. 1 O.s.p. a dôvodnosť ustanovením § 237 písm. f/ a § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p., keď rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci a v prípade, že dovolací súd bude mať za to, že dôvodom nesprávneho a nezákonného rozhodnutia boli iné vady v konaní, navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Namietla, že pokiaľ žalobcovia mali nadobudnúť predmetné nehnuteľnosti ako podieloví spoluvlastníci na základe uznesenia sp. zn. D 452/89 z 29. decembra 1994, bola žaloba nedôvodná a súd ju mal v súlade s ustanovením § 80 O.s.p. ako takú zamietnuť pre

nedostatok nalievavého právneho záujmu. Nesprávne právne posúdenie veci vidí v tom, že súd nadobudnutie vlastníctva odôvodnil vydržaním, pretože žalobcovia v konaní nepreukázali dobrú vieru tak, ako to uvádza súd prvého stupňa, pretože im bolo známe, že parcely neboli nikdy vo vlastníctve ich právnych predchodcov, užívali ich nanajvýš niekoľko rokov, no nie ako vlastné. Zdôraznil, že právni predchodcovia žalobcov nevedeli, ktorej časti pôvodnej parcely č. X. vedenej v zápisnici č. X. kat. úz. E. sa mali vlastnícky ujať a neskôr ju užívať. Nesprávny je aj záver o vnesení tejto parcely do JRD, pretože to existovalo reálne len veľmi krátko. Na pozemkoch hospodáril Československý štát, ktorý tu zriadil Štátny majetok P. a predmetné pozemky boli vložené do tohto Štátneho majetku, ktoré boli vedené na štát v dôsledku konfiškácie. V súlade so zákonom č. 138/1991 Zb. tieto pozemky prešli do majetku obce. Žalobcovia okrem toho, že neboli dobromyseľní v tom, že im pozemky vlastnícky patria, neužívali pozemky ani po dostatočne dlhú dobu na vydržanie vlastníctva. Poukázala tiež na to, že súd pribral do konania znalca, ktorý podľa jej názoru nebol nezaujatou osobou a táto skutočnosť mohla mať vplyv na zákonné a spravodlivé rozhodnutie vo veci samej (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Súd svojím postupom jej tiež odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, keď uznesením priznal znalcovi odmenu za podaný znalecký posudok, pričom proti tomuto uzneseniu odvolanie nebolo prípustné a súd jej uložil povinnosť znalečné zaplatiť v rozsudku, proti ktorému taktiež odvolanie nie je prípustné. Rozhodnutie považuje za nezákonné aj v časti trov konania. Zároveň požiadala o odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

Žalobcovia nevyužili právo vyjadriť sa k dovolaniu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie súdu. Jeho úpravou v občianskom súdnom konaní je dotknutý princíp nezmeniteľnosti a záväznosti rozhodnutí súdov, ktoré nadobudli právoplatnosť. Dovoláním preto možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, len pokiaľ to zákon výslovne pripúšťa (por. § 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Prípustnosť dovolania proti takémuto zmeňujúcemu rozsudku je založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku prvého stupňa. Súdna prax totiž dospela už skôr k záveru, že pre úvahu, či ide o rozsudok zmeňujúci, je rozhodujúce nie to, ako ho odvolací súd označil a či formálne rozhodol podľa § 220 O.s.p. alebo či postupoval podľa § 219 O.s.p., ale to, či posúdil práva a povinnosti v právnych vzťahoch účastníkov konania po obsahovej stránke inak než súd prvého stupňa (por. napr. R 12/1994, rozsudok NS SR sp. zn. 1 Cdo 182/2009, sp. zn. 3 Cdo 137/2004). O rozdielne rozsudky ide vtedy, ak okolnosti, významné pre rozhodnutie veci posúdili oba sudy rozdielne, v dôsledku čoho odlišne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli rozdielne právne posúdenie veci, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale záver súdu odlišne konštituujujúci alebo deklarujúci práva a povinnosti v právnom vzťahu účastníkov. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko, ale obsahové hľadisko. Významné nie je ani to, či výroky rozsudkov súdov oboch stupňov sú alebo nie sú odlišne naformulované – aj v tomto zmysle je rozhodujúce obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako, nejde o zmeňujúci rozsudok, ale o potvrdzujúci rozsudok.

Hoci v predmetnej veci odvolací súd vo výroku svojho rozhodnutia uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa zmeňuje, v skutočnosti nejde o zmeňujúci rozsudok v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. Odvolací súd totiž určil, že žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi každý v podiele X. nehnuteľnosti vedenej ako parc. KN č. X.X. – zast. pl. vo výmere X. m² a parc. KN č. X.X. – zast. pl. vo výmere X. m², kat. úz. L., pričom tieto zodpovedajú parc. KN č. X. o ktorej rozhodoval súd prvého stupňa vo svojom rozsudku a ktorú žalobcovia žiadali určiť do svojho podielového spoluvlastníctva podľa znaleckého posudku č. X., ktorej zodpovedajú podľa grafickej identifikácie znaleckého posudku č. X.

novovytvorené parcely KN č. X.X. a KN č. X.X. odčlenené z LV č. X. kat. úz. L.. Odvolací súd tým, že výrok svojho rozhodnutia formálne označil ako zmeňujúci, len zabezpečil označenie nehnuteľností v súlade s medzičasom vykonanou obnovou katastrálneho operátu novým mapovaním v katastrálnom území L., keď uznesením pripustil zmenu, ktorej sa žalobcovia v dôsledku týchto nových okolností v odvolacom konaní domáhali. Predmetom odvolacieho konania však stále zostalo určenie vlastníctva k nehnuteľnosti v kat. úz. L., ktorá zodpovedala pôvodnej časti parcely č. X. vedenej v pkn. vl. č. X. graficky označenej číslom X.. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa uzavrel, že žalobcovia sú podieloví spoluvlastníci predmetných nehnuteľností, teda pri rovnakom skutkovom základe veci posúdil žalobu ako dôvodnú. Zosúladenie označenia parcel s aktuálnym značením vedeným v katastri nehnuteľností priamo vo výroku o veci samej nerobí z napadnutého rozhodnutia zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu. Keďže práva a povinnosti účastníkov konania boli súdom prvého stupňa a súdom odvolacím určené rovnako a aj okolnosti významné pre rozhodnutie vo veci samej súdy posúdili zhodne, nemožno vyvodiť záver, že rozhodnutie odvolacieho súdu je obsahovo odlišné od rozhodnutia súdu prvého stupňa. Za týchto okolností potom nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. vychádzajúca zo zásady diformity (rozdielnosti) rozhodnutia súdu prvého stupňa a rozhodnutia súdu odvolacieho.

Neboli splnené ani ďalšie podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ustanovenia § 238 O.s.p. V predmetnej veci dovolací súd totiž nevyslovil právny názor, od ktorého by sa odvolací súd mohol odchýliť (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok, v ktorom odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania (§ 238 ods. 3 O.s.p.), pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu. Keďže dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedený v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

So zreteľom na ustanovenie § 242 ods. 1 druhá veta O.s.p., ktoré ukladá dovolaciemu súdu povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných vád uvedených v § 237 O.s.p., dovolací súd sa neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale komplexne sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z vád vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. V zmysle § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu

odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Pre záver o existencii niektorej z uvedených procesných väd nie je rozhodujúci subjektívny názor účastníka o tom, že v konaní došlo k jednej z týchto väd, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd. Procesnú vadu podľa § 237 písm. a/ – e/ a g/ dovolateľka netvrdila a jej existencia v dovolacom konaní nevyšla najavo.

So zreteľom na žalovanou tvrdený dôvod prípustnosti dovolania, sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľky, že v prejednávanej veci jej postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Z obsahu dovolania žalovanej je zrejmé, že prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. vyvodzuje z toho, že odvolací súdu rozhodol o trovách konania štátu (o znalečnom) rozhodnutím, proti ktorému nebol prípustný riadny opravný prostriedok a následne náhradu trov konania štátu uložil žalovanej v rozsudku, proti ktorému taktiež odvolanie nie je prípustné, v dôsledku čoho nebola zachovaná dvojinštančnosť súdneho konania. Takýto dôvod prípustnosti dovolania však nie je daný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu spisu nezistil, že by žalovanej nejakým závadným procesným postupom súdu bola znemožnená realizácia procesných práv, priznaných jej procesným predpisom. Vo vzťahu k žalovanej nedošlo postupom odvolacieho súdu k odňatiu možnosti pred ním konať z dôvodu, že rozhodnutie o trovách konania štátu,

ktoré vznikli v rámci odvolacieho konania v súvislosti s doplnením znaleckého dokazovania vykonaného pred súdom prvého stupňa a v súlade s príslušnými procesno-právnymi ustanoveniami, nie je porušením zásady dvojínštančnosti občianskeho súdneho konania.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodit' ani z ustanovenia § 239 O.s.p. a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Dovolateľka ďalej namietala existenciu inej vady, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná (§ 242 ods. 1 O.s.p.), je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Iná vada konania je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Z hľadiska dovolateľkou namietaného postupu oboch súdov pri vykonávaní znaleckého dokazovania (námietka voči osobe ustanoveného znalca), čo možno považovať za uplatnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tohto dovolacieho dôvodu až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. (dovolací súd len pre úplnosť poznamenáva, že otázkou zaujatosti znalca sa zaoberal súd prvého stupňa vzhľadom na vznesenú námietku zaujatosti žalovanou vo svojom uznesení z 31. mája 2007 č.k. 8 C 78/1998-401, v ktorom nezistil dôvody pre vylúčenie znalca Ing. J. B. a ktoré odvolací súd na odvolanie žalovanej uznesením z 28. februára 2008 sp. zn. 1 Co 34/2008 potvrdil).

V dovolaní sa odvolaciemu súdu vytyka, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu,

pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Právne posúdenie veci súdom je realizáciou jeho rozhodovacej činnosti a nemôže zakladať dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., pretože súd svojím rozhodovaním neporušuje žiadnu procesnú povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ani procesné právo účastníka. Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Pokiaľ dovolateľka namieta nesprávnosť výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách konania, treba zdôrazniť, že dovolanie smeruje v tejto časti proti rozhodnutiu, ktoré je síce súčasťou rozsudku odvolacieho súdu, má ale charakter uznesenia a tento charakter nestráca, i keď rozhodnutie o trovách s meritórnym rozhodnutím vo veci súvisí a je do neho pojaté (§ 167 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto povahu rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania treba prípustnosť dovolania proti nemu smerujúceho posudzovať podľa ustanovení, ktoré vymedzujú, kedy je prípustné dovolanie proti uzneseniu (§ 239 O.s.p.). Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak je napadnuté zmeňujúce uznesenie (§ 239 ods. 1 O.s.p.) alebo potvrdzujúce uznesenie, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Ako je ale výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie (medzi iným) o trovách konania. Ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. teda vylučuje prípustnosť dovolania žalovanej proti výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách. Keďže ani vo vzťahu k tomuto výroku vady

konania v zmysle § 237 O.s.p. nevyšli v dovolacom konaní najavo, nemožno prípustnosť dovolania proti výroku o trovách konania vyvodit' ani z § 237 O.s.p.

Nakoľko prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodit' z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z § 237 O.s.p., odmietol Najvyšší súd Slovenskej republiky jej dovolanie v súlade s ustanovením § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p., ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Pritom riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 a § 224 ods. 1 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalobcom v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 21. októbra 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová